

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ   **È È**   **Κ.Λ.Π. κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**
(Προσφυγή υπ' αριθ. 51354/99)

ΑΠΟΦΑΣΗ
(Δικαία ικανοποίηση)

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
15 Ιουλίου 2004

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 44 § 2 της Συμβάσεως.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ, 15-07-2004

[υπογραφή :]

/ S. QUESADA /

Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση   **È È**   **κ.λ.π. κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

F. TULKENS, *Πρόεδρο,*

K.Λ. POZAKH,

P. LORENZEN,

N. VAJIC,

S. BOTOUCHAROVA,

A. KOVLER,

V. ZAGREBELSKY,

και από τον *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος,* S. QUESADA.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 24-06-2004.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 51354/99) προσφυγής, την οποία κατέθεσαν κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας 45 Έλληνες υπήκοοι («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 22-09-1999 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Με την από 16 Ιανουαρίου 2003 απόφαση («η απόφαση επί της ουσίας της διαφοράς»), το Δικαστήριο έκρινε ότι η απώλεια κάθε δυνατότητας διαθέσεως των οικοπέδων των προσφευγόντων από το έτος 1967 λόγω της καταλήψεως των εν λόγω οικοπέδων από το Ταμείο Εθνικού Στόλου και η απουσία κάθε αποζημιώσεως για τη ζημία την οποία υπέστησαν οι προσφεύγοντες λόγω της άνευ επανορθώσεως αποστερήσεως της ιδιοκτησίας τους από της χρονολογίας αυτής, είχαν διαρρήξει τη δικαία ισορροπία ανάμεσα στην προστασία της ιδιοκτησίας και στις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος. Το Δικαστήριο έκρινε περαιτέρω ότι η υπόθεση των προσφευγόντων δεν είχε εκδικασθεί εντός ευλόγου προθεσμίας. Για τον λόγο

αυτόν, το Δικαστήριο συμπέρανε, ομόφωνα, ότι υπήρξε παραβίαση των άρθρων 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1 και 6 § 1 της Συμβάσεως (Καραγιάννης κ.λ.π. κατά της Ελλάδος, n° 51354/99, §§ 41, 43-44 και 51 και αρ. 1 και 2 του διατακτικού, από 16 Ιανουαρίου 2003. Η απόφαση αυτή αναθεωρήθηκε τη αιτήσει της Κυβερνήσεως, προκειμένου να αποκλεισθούν από την προσφυγή τρεις προσφεύγοντες οι οποίοι απεβίωσαν πριν από την ημερομηνία κατά την οποία το Δικαστήριο επελήφθη της υποθέσεως).

3. Βάσει του άρθρου 41 της Συμβάσεως, οι προσφεύγοντες ζητούσαν δικαία ικανοποίηση. Ειδικότερα, ζητούσαν 14 675 545 ευρώ για υλική ζημία, 79 273 ευρώ για ηθική βλάβη και 234 776 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

4. Επειδή το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 41 της Συμβάσεως δεν ήταν ώριμο, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε να αποφανθεί επ' αυτού, και κάλεσε την Κυβέρνηση και τους προσφεύγοντες να υποβάλουν εγγράφως στο Δικαστήριο, εντός έξι μηνών, τις παρατηρήσεις τους επί του εν λόγω ζητήματος και ειδικότερα να γνωστοποιήσουν στο Δικαστήριο κάθε συμφωνία στην οποία θα ήταν δυνατόν να καταλήξουν (ο.α., § 55, και αρ. 3 του διατακτικού).

5. Τόσο οι προσφεύγοντες όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν παρατηρήσεις.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

6. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

1. Υλική ζημία

7. Οι προσφεύγοντες ζητούν 11 286 573 ευρώ για υλική ζημία. Δηλώνουν ότι το ποσό αυτό αντιστοιχεί στην τρέχουσα αξία των οικοπέδων τους. Περαιτέρω, ζητούν 3 385 972 ευρώ για τα κέρδη τα οποία θα είχαν πραγματοποιήσει λόγω της χρήσεως και της εκμεταλλεύσεως των εν λόγω οικοπέδων από το 1967 έως το 2002. Οι προσφεύγοντες καλούν το Δικαστήριο να κρίνει με γνώμονα τη δίκαια ικανοποίηση, την οποία είχε επιδικάσει στην υπόθεση *Παπαμιχαλόπουλου*, η οποία αφορά στα ίδια με την παρούσα υπόθεση περιστατικά (*Παπαμιχαλόπουλος κ.λ.π. κατά της Ελλάδος* (άρθρο 50), απόφαση από 31 Οκτωβρίου 1995, série A n° 330-B).

8. Η Κυβέρνηση υπενθυμίζει ότι τα επίδικα οικόπεδα απαλλοτριώθηκαν δυνάμει της από 4 Φεβρουαρίου 1999 υπουργικής αποφάσεως (βλ. παράγραφο 31 της αποφάσεως επί της ουσίας της διαφοράς). Επισημαίνει δε ότι στις 25-02-2002, το Εφετείο Αθηνών καθόρισε την οριστική τιμή μονάδος αποζημιώσεως σε 73,37-117,39 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο, λαμβάνοντας υπόψη την πραγματική αξία των οικοπέδων υπό τις παρούσες χρηματοοικονομικές συνθήκες. Το εφετείο επιδίκασε επίσης στους προσφεύγοντες ένα ποσό για τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησαν (απόφαση 1517/2002). Στις 21-06-2002, η καθορισθείσα αποζημίωση κατετέθη στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων προκειμένου να καταβληθεί «στα πρόσωπα τα οποία θα αναγνωρισθούν δικαιούχοι της αποζημιώσεως δυνάμει αποφάσεως του Πρωτοδικείου». Στις 23-02-2003, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους απήντησε καταφατικά στο ερώτημα εάν έπρεπε το Δημόσιο να συμμορφωθεί προς την απόφαση 1517/2002, η οποία τότε κατέστη οριστική. Στις 04-04-2003, οι προσφεύγοντες αναγνωρίστηκαν δικαιούχοι της αποζημιώσεως λόγω απαλλοτριώσεως, την οποία καθόριζε η εν λόγω απόφαση (απόφαση 603/2003 του Πρωτοδικείου Αθηνών). Από τις

25-05-2003, τα καθορισθέντα ποσά έχουν τεθεί στη διάθεση των προσφευγόντων, ορισμένοι εκ των οποίων έχουν ήδη εισπράξει τα ποσά τα οποία δικαιούνταν.

9. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Κυβέρνηση δηλώνει ότι ουδέν ποσό οφείλεται στους προσφεύγοντες για υλική ζημία. Περαιτέρω, προκειμένου περί των διαφυγόντων κερδών τα οποία οι προσφεύγοντες ζητούν για την περίοδο 1967-2002, η Κυβέρνηση δηλώνει ότι ουδεμία αποζημίωση οφείλεται στους προσφεύγοντες για τα περιστατικά προ της 20ής Νοεμβρίου 1985, ημερομηνία κατά την οποία αναγνωρίστηκε το δικαίωμα ατομικής προσφυγής από την Ελλάδα. Η Κυβέρνηση αναφέρεται περαιτέρω στην απροσδιοριστία η οποία είναι συμφυής σε κάθε προσπάθεια εκτιμήσεως των πραγματικών ζημιών τις οποίες υπέστησαν οι προσφεύγοντες κατά την επίμαχη περίοδο. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει, τέλος, ότι κατά την τελευταία δεκαετία, οι αξίες των ακινήτων σε ολόκληρη την Αττική λόγω της τουριστικής αναπτύξεως και της διεξαγωγής των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Συνεπώς, οι προσφεύγοντες ευνοήθηκαν από το γεγονός ότι η αποζημίωση καθορίστηκε βάσει της πραγματικής αξίας των οικοπέδων υπό τις παρούσες χρηματοοικονομικές συνθήκες, αξία σαφώς μεγαλύτερη από εκείνη την οποία είχαν τα οικόπεδά τους το 1967.

10. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι απόφαση διαπιστωτική παραβιάσεως συνεπάγεται για το εναγόμενο Κράτος τη νομική υποχρέωση να θέσει τέρμα στην παραβίαση και να εξαφανίσει τις συνέπειές της ούτως ώστε να αποκατασταθεί, στο μέτρο του δυνατού, η πρότερη κατάσταση (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 31107/96, § 32, CEDH 2000-XI).

11. Τα Συμβαλλόμενα Κράτη διάδικοι σε υπόθεση είναι συνήθως ελεύθερα να επιλέγουν τα μέσα τα οποία θα χρησιμοποιήσουν για να συμμορφωθούν προς μία απόφαση διαπιστωτική παραβιάσεως. Αυτή η εξουσία εκτιμήσεως ως προς τον τρόπο εκτελέσεως αποφάσεως εκφράζει την

ελευθερία επιλογής με την οποία συνδυάζεται η πρωταρχική υποχρέωση η οποία επιβάλλεται από τη Σύμβαση στα Συμβαλλόμενα Κράτη : να διασφαλίζουν τον σεβασμό των δικαιωμάτων και ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση (άρθρο 1). Εάν η φύση της παραβίασεως επιτρέπει μία *restitutio in integrum*, στο εναγόμενο Κράτος εναπόκειται να την πραγματοποιήσει, αφού το Δικαστήριο δεν διαθέτει την αρμοδιότητα ούτε την πρακτική δυνατότητα να την ολοκληρώσει το ίδιο. Εάν, αντιθέτως, το εθνικό δίκαιο δεν επιτρέπει ή δεν επιτρέπει παρά μόνον ατελώς την εξαφάνιση των συνεπειών της παραβίασεως, το άρθρο 41 νομιμοποιεί το Δικαστήριο σε χορήγηση, εφόσον συντρέχει λόγος, στο αδικηθέν μέρος, της ικανοποίησησεως την οποία κρίνει κατάλληλη (*Brumarescu κατά της Ρουμανίας* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 28342/95, § 20, CEDH 2000-I).

12. Προκειμένου περί της παρούσης αποφάσεως, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, στην απόφασή του επί της ουσίας της διαφοράς, έκρινε ως εξής : «Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει, στο πλαίσιο της υποθέσεως *Παπαμιχαλόπουλου*, η οποία αφορά στα ίδια με την παρούσα υπόθεση περιστατικά, ότι η απώλεια κάθε δυνατότητας διαθέσεως των εν λόγω οικοπέδων, σε συνδυασμό με την αποτυχία των μέχρι σήμερα προσπαθειών προς επανόρθωση της υπό κρίση καταστάσεως, είχε συνέπειες αρκετά σοβαρές ώστε οι ενδιαφερόμενοι να έχουν υποστεί πραγματική απαλλοτρίωση ασυμβίβαστη με το δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας τους (...). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει εν προκειμένω οιαδήποτε περίπτωση η οποία θα του επέτρεπε να οδηγηθεί σε διαφορετικό συμπέρασμα (...) Το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι εκλήθη να αποφανθεί επί ποίας βάσεως θα έπρεπε τα εθνικά δικαστήρια να καθορίσουν την τιμή απαλλοτριώσεως. Πράγματι, το Δικαστήριο δεν δύναται να υποκαταστήσει τα ελληνικά δικαστήρια για να καθορίσει την αξία των απαλλοτριωθέντων οικοπέδων και τα σχετικά οφειλόμενα ποσά. Εν τούτοις, το Δικαστήριο δεν δύναται παρά να παρατηρήσει ότι, υπολογίζοντας την εν λόγω αποζημίωση, το Πρωτοδικείο

Αθηνών ουδόλως έλαβε υπ' όψη την υπερβολική διάρκεια η οποία σημειώθηκε στο πλαίσιο της επίδικης υποθέσεως. Ουδέν ποσό εισέπραξαν οι προσφεύγοντες για την υλική ζημία ή την ηθική βλάβη την οποία υπέστησαν, οι ίδιοι και οι οικογένειές τους, λόγω της άνευ αποζημιώσεως αποστερήσεως των ιδιοκτησιών τους από το 1967, ούτε ακόμα ένα ποσό για τους νόμιμους τόκους (...). Το Δικαστήριο εκτιμά επομένως ότι το γεγονός ότι οι εθνικές αρχές δεν έλαβαν υπ' όψη χρονικό διάστημα άνω των τριάντα τριών ετών από της καταλήψεως των επιδικών οικοπέδων κατά τον υπολογισμό της αποζημιώσεως η οποία οφείλεται στους προσφεύγοντες, διαρρηγνύει, εις βάρος των τελευταίων, τη δικαία ισορροπία η οποία πρέπει να διατηρείται ανάμεσα στην προστασία της ιδιοκτησίας και στις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος» (*Καραγιάννη κ.λ.π. κατά της Ελλάδος*, ο.α., §§ 41-43).

13. Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι το Δικαστήριο βασίστηκε, για να προσδιορίσει την επίμαχη ανάμειξη, στη διάρκεια της καταλήψεως και στην επί έτη αδυναμία των αρχών να αποδώσουν εις αντάλλαγμα, στους προσφεύγοντες, οικόπεδα ίσης αξίας. Εντούτοις, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι τα επίδικα οικόπεδα νομίμως απαλλοτριώθηκαν το 1999 και ότι η αποζημίωση απαλλοτριώσεως καθορίστηκε και κατεβλήθη στους προσφεύγοντες, το Δικαστήριο δεν δύναται να υιοθετήσει στην παρούσα υπόθεση τη λύση την οποία υιοθέτησε στην υπόθεση *Παπαμιχαλόπουλου*, στο πλαίσιο της οποίας είχε υποχρεώσει το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει στους προσφεύγοντες «για ζημία και απώλεια επικαρπίας από της ημερομηνίας κατά την οποία οι αρχές εγκαταστάθηκαν στη νομή των οικοπέδων αυτών, το 1967, την τρέχουσα αξία των οικοπέδων τους» (*Παπαμιχαλόπουλος κ.λ.π. κατά της Ελλάδος* (άρθρο 50), ο.α., σελ. 60, § 39). Περαιτέρω, το Δικαστήριο επεσήμανε στην παρούσα υπόθεση την παράλειψη των δικαστηρίων τα οποία καθόρισαν την αποζημίωση απαλλοτριώσεως, να συνυπολογίσουν τον διαδραμόντα χρόνο από της πραγματικής απαλλοτριώσεως, το 1967. Εκτιμά, επομένως, ότι αρμόζει να καθοριστεί για

τον λόγο αυτόν ένα εφάπαξ ποσό. Κατά τα λοιπά, το Δικαστήριο δεν δύναται να προβεί σε υποθέσεις όσον αφορά τα εισοδήματα των προσφευγόντων εάν είχαν χρησιμοποιήσει και εκμεταλλευτεί τα εν λόγω οικόπεδα από το 1967 έως το 2002, και μάλιστα αφού το εν λόγω χρονικό διάστημα δεν εμπίπτει, κατά το μεγαλύτερο μέρος του, στην αρμοδιότητα *ratione temporis* του Δικαστηρίου (βλ., *mutatis mutandis*, *Λοϊζίδου κατά της Τουρκίας*, απόφαση από 28 Ιουλίου 1998 (άρθρο 50), *Recueil des arrêts et décisions* 1998-IV, σελ. 1817, § 31). Λαμβάνοντας υπόψη την απροσδιοριστία η οποία είναι συμφυής σε κάθε προσπάθεια εκτιμήσεως των πραγματικών ζημιών τις οποίες υπέστησαν οι προσφεύγοντες, και αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, το Δικαστήριο αποφασίζει να επιδικάσει από κοινού στους προσφεύγοντες 200 000 ευρώ για υλική ζημία.

2. Ηθική βλάβη

14. Οι προσφεύγοντες ζητούν 1 760 ευρώ έκαστος για ηθική βλάβη.

15. Κατά την Κυβέρνηση, η διαπίστωση παραβιάσεως θα αποτελούσε αυτή καθαυτή επαρκή επανόρθωση της ηθικής βλάβης.

16. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επίμαχη κατάσταση προξένησε στους προσφεύγοντες βεβαία ηθική βλάβη, για την οποία η διαπίστωση παραβιάσεων, η οποία περιέχεται στην απόφαση επί της ουσίας της διαφοράς, δεν παρέχει αυτή καθαυτή επαρκή δίκαια ικανοποίηση. Αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει από κοινού στους προσφεύγοντες 20 000 ευρώ για ηθική βλάβη.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

17. Οι προσφεύγοντες ζητούν 234 776 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη που πραγματοποιήθηκαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου.

18. Η Κυβέρνηση δηλώνει ότι για τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, οι προσφεύγοντες αποζημιώθηκαν από τα εν λόγω δικαστήρια, και ότι, επομένως, δεν πρέπει να ληφθούν εκ νέου υπόψη. Όσον αφορά τα έξοδα τα σχετικά προς τη διαδικασία η οποία ακολουθήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, η Κυβέρνηση δηλώνει ότι πρέπει στους προσφεύγοντες να επιστραφούν τα ποσά στο μέτρο που αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και εύλογα.

19. Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, κατά το άρθρο 41, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης κατά το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι τα ποσά αποδεικνύονται αληθή, αναγκαία και, επιπλέον, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος*, ο.α., § 54). Περαιτέρω, το εναγόμενο Κράτος καταδικάζεται στη δικαστική δαπάνη του προσφεύγοντος μόνον στο μέτρο στο οποίο αφορά τη διαπιστωθείσα παραβίαση (*Beyeler κατά της Ιταλίας* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 33202/96, § 27, 28 Μαΐου 2002).

20. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν οιοδήποτε παραστατικό όσον αφορά τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησαν ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων. Επιπλέον, πρέπει να λάβει υπόψη το γεγονός ότι οι προσφεύγοντες έχουν ήδη αποζημιωθεί για τον λόγο αυτόν από τα εν λόγω δικαστήρια. Πρέπει, επομένως, να απορριφθούν οι αξιώσεις τους κατά το μέρος αυτό. Όσον αφορά τα έξοδα τα οποία πραγματοποιήθηκαν για τις ανάγκες της εκπροσωπήσεως των προσφευγόντων ενώπιόν του, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι προσφεύγοντες δεν έχουν προσκομίσει οιοδήποτε παραστατικό σχετικό προς τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη την οποία πραγματοποίησαν. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν δύναται να κάνει δεκτό το αίτημα αυτό. Ωστόσο, είναι γεγονός ότι για τους σκοπούς της προετοιμασίας της παρούσης υποθέσεως, υποχρεώθηκαν οι προσφεύγοντες να πραγματοποιήσουν ορισμένα έξοδα (*Dikme κατά της Τουρκίας*, n° 20869/92, § 126, CEDH 2000-VIII). Ως εκ

τούτου, αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει από κοινού στους προσφεύγοντες 10 000 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη όσον αφορά την ενώπιόν του ακολουθηθείσα διαδικασία.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

21. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κρίνει* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει από κοινού στους προσφεύγοντες, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, τα ακόλουθα ποσά :

- i. 200 000 ευρώ (διακόσιες χιλιάδες ευρώ) για υλική ζημία,
- ii. 20 000 ευρώ (είκοσι χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη,
- iii. 10 000 ευρώ (δέκα χιλιάδες ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη,
- iv. οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται για φόρο επί των εν λόγω ποσών,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

2. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δίκαιας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως την 15-07-2004 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

Santiago QUESADA

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

Françoise TULKENS

Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Κατάλογος προσφευγόντων

1. È È   Ά

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 06-08-2004.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ